Breinbijters &

knagende Aanverwanten

BARTH BOUT

Filosofische mijmeringen van de boswachter

Terwijl een ieder wikt en weegt,
is het de boswachter die weet
dat het niet gaat om het antwoord dat wordt gegeven,
maar om de vraag of je de vraag werkelijk hebt begrepen.

Levensweg

Simpel als dat.
Meer hoeft het niet te zijn.
Meer hoef je er echt niet achter te zoeken.

Er is geen sprake van vilein,
kwade intenties,
of plannen op voorhand beraamd.

Het is slechts de weg,
de manier zoals het leven gaat.

Grillig.
Onvoorspelbaar.
Magisch op zijn tijd.

Soms weet je niet meer waar je bent
en raak je je spiegelbeeld kwijt.

Het is niet erg.
Het is slechts de weg.

Want onderweg,
wanneer je echt goed kijkt,

is er een vinger die wijst,
wordt er een aanwijzing gefluisterd,
zodat, wanneer je echt goed luistert,
je alert bent op wat je wordt verteld.

Zal je begrijpen,
kun je vertrouwen
dat het niet gaat om het weten van de weg
of het bewandelen van het juiste pad,
maar dat je stukje bij beetje jezelf weer
herkent.

Opmerkelijk

Nu ik zie waar de scherven zijn gevallen
en het me begint te dagen waarom het viel,

heb ik de moed bij elkaar geraapt,
de scherven opgeveegd.

Ben ze daarna één voor één gaan tellen.

Opmerkelijk.

Het bleken er minder te zijn dan gevreesd.

De weerslag van de val was groter
dan de werkelijke schade die was aangedaan.

Hoewel het even duurde,
het een klusje was van geduld,

heb ik de scherven één voor één aan elkaar
gelijmd,
in het besef dat er eigenlijk niets is vergaan.

Willen

Ik zou wel eens willen
dat ik gewoon kon zitten.
Rust ervaren,
zoals anderen om me heen.

Tevreden zijn over wat is.
Dromen over dat wat komt.

Maar zo steek ik niet in elkaar.
Dat is niet wie ik ben.

Ik leef meerdere levens in één.
Denk op meerdere niveaus.

Vaak heb ik gedacht om op te geven,
om te blijven zitten waar ik zat.
Soms had ik de kracht niet meer,
was het dat ik vergat

de juiste vraag te stellen,
mezelf te richten op hetgeen

ik behoef,
ik nodig heb.

Telkens dien ik me te herinneren wie ik was,
wie ik ben voordat ik deed
hetgeen waardoor ik ongemerkt van mezelf
wegdreef.

Nu eindelijk

Ondanks de prachtige manier

waarop ik de ander vertel,
hen wijs
op hoe het ook anders kan,

attendeer op eigen krachten,
is mijn eigen twijfel soms enorm.

Ik hou dit liever voor mezelf.
Ik laat een ander dit zelden zien.
Ik speel mezelf niet graag in de kaart.

Het is oneindig wat ik voel.
Het is oneindig wat ik denk,
als ik me voorstel
wat allemaal kan.

En dat is de reden,
de aanleiding waarom
ik soms de weg verloor.

Misschien niet verloor,
maar verstomde.

Omdat ik niet altijd kan kiezen,
niet altijd kan zien,
niet begrijp
wat ik echt behoef.

Ik probeer.
Ik leer

om het verschil te voelen
tussen wat ik wil
en dat waar ik werkelijk om vroeg.

Nu eindelijk ben ik hier gekomen,
op de plek halverwege mijn reis.

De weg hiernaartoe was verraderlijk,
diep
en ook steil.

Te weinig van wat ik verwachtte,
te veel van dat waar ik huiverig voor was.

Maar hier,
op dit moment,
op de plek waar ik ben aangekomen,
daar waar ik nu pauzeer,

kan ik zien waar ik ben.
Heb ik notie van wie ik ben.

Herstel: wie ik ben geworden.
Anders dan toen ik mijn reis begon.

Ik weet de weg

‘Ik weet de weg,’ zei hij opgewonden.
‘Ik weet nu waar naartoe,’ zei hij blij.

‘Want ook al ben ik hier niet eerder geweest,
zal ik nooit vergeten

dat er heus geen schande in schuilt
om af en toe de weg te vragen,
of om zo nu en dan even stil te staan.

Om te zien in welke richting er wordt gewezen,
naar de weg, het pad dat ik ook in kan slaan.’

Overzicht

De bomen om hem heen, met hun bladerdak,
hun stam stevig en ferm in de grond.

Tussen hun stille kalmte

was het dat hij het overzicht hervond.

De kronkelboom

Dat de boom kronkels heeft in zijn stam,
is niet anders dan
het gevolg van het leven.

In goede, maar ook in droge jaren,
slechts tekenen van groei
en de bijbehorende pijnen.

Van weten wat het leven is,
zonder de dieptepunten te vermijden.

De boom

Daarginds is een boom.
En onder die boom staat een bank.
Wanneer ik daar zit, ben ik alleen.

Maar ik ben het niet.
Niet helemaal.
Niet echt.

Want om me heen is de wereld,
is het leven dat me omringt.

Het is de vogel op een tak,
een rups op het blad,
de zon als lichtjes in de boom.

Zonder het te weten ben ik deel van het geheel,
een deel van alles.

Hier op de bank,
onder de boom.

Kracht

De kracht van de boom schuilt in zijn gelatenheid,
zijn krachtige rust.

Zijn uithoudingsvermogen
om iedere storm te kunnen doorstaan.

Buigen.
Kraken.
Maar niet breken.

Misschien geknakt,
misschien verbogen,
maar niet vergaan.

Iedere stronk heeft een ontluikende loot,
een kleine stek waardoor het leven verder zal gaan.

De herinnering

Wat is een herinnering?
Anders dan een herbeleving van wat was.

Van wat is, maar nu niet meer bestaat.
Een getuigenis van wat er toen was,

en doorleeft in vandaag.

Bezin

Bezint eer ge begint
om uzelf druk te maken over datgene.
Want menigeen
is u reeds voorgegaan

op dat ongelukkige pad waar ook beren gaan.

De weg die u brengt
naar die misleidende plek tussen de bomen,
waardoor uw zicht op het bos wordt ontnomen.

Dagen met Wybertje

Wie is Wybertje anders dan
een lichtstraaltje op een grijze dag,
of de zon die doorbreekt na een regenbui?

Dagen met Wybertje zijn gevuld
met zomerse beslommeringen
en soms lekker lui.

De dag

Soms, in gedachten verzonken,
piekerend over hoe het leven had kunnen zijn.

Op andere dagen peinzend.

Toch ook dromend en mijmerend.

Over die ene dag.

Over een gewone dag,
die uiteindelijk zo bijzonder blijkt te zijn.

Wie anders?
Wie anders dan mezelf neem ik mee?
Wie anders dan ik is in staat

om de dag met de gouden rand,
gevuld met momenten,
minuten en uren die fonkelen in de zon,
te herkennen wanneer deze uiteindelijk
verschijnt?

En toch.
Misschien.
Kan het zo zijn?
Vraag ik me stiekem af.

Wat als deze dag allang is gekomen?
En de mogelijkheid zich allang heeft aangediend?

Dat het mogelijk is om alle dagen te laten tellen,
door simpelweg mezelf te herkennen.

Niet als vijand,

maar als vriend.

De keus

‘Waarom moet het volmaakt zijn?’
vroeg hij mij.

Ik dacht.
Ik peinsde.

En hoewel de overtuiging naar het volmaakte groot is,
wist ik werkelijk waar het antwoord niet.

Hij legde zijn hand op mijn schouder.
‘Weet je, er zijn vele wegen die naar hetzelfde gaan,
en niet één is de juiste,
maar juist allemaal.

Waar het hier om gaat,’ zei hij zacht,
‘waar het hier werkelijk om draait,’ zei hij nog zachter,
‘is welke keuze je maakt.
En het is de keuze die bepaalt,’ fluisterde hij

nu,
‘wie je bent.’

Het maakt duidelijk wie je bent
en waarom je doet
wat je doet.

Soms blijkt je keuze een rafelrand.
En op sommige momenten wordt de keus een zegetocht.

Maar niet één is volmaakt of vlekkeloos.
De weg ernaartoe is precies dat:
een weg ernaartoe.

Een lering.
Een wording.
Een volgende stap.

Als bijna niets is

‘Als bijna niets is.’ zei ze
‘Dan zou nauwelijks van geen betekenis zijn.’

Ze zweeg en keek me aan.

‘Denk je?’ vroeg ik haar.

‘Ik weet het wel zeker.’ fluisterde ze.
‘Want wat is een bloemknop anders dan dat? Of gerezen deeg wat straks gebakken wordt.’

‘Dus als bijna niets is, is een klein beetje al heel veel?’

‘Ja.’ knikte ze en ze wees omhoog naar de nachtelijke nacht. ‘Een ster in de lucht. Is een planeet van heel dichtbij.’

Herinneringen

Zijn oude ogen keken haar aan.
Haar foto.
Zijn lach.

Herinneringen aan een leven.

Wat eens was.
Terugdenkend.
Een streling.

Een getuigenis van toen
is een verhaal voor nu.
Zonder te weten, bedoeld voor deze dag.

Niets moet

‘Niets moet,’ zei hij.
‘Niets moet worden.
Want dan wordt het niets.

Als al iets moet,
dan moet het de kans krijgen
om te kunnen worden wat het al is.’

Scherven

‘O nee, wat heb je gedaan?’
Met de scherven in zijn hand keek hij me aan.

Kapot.
Niet meer heel.
En zeker niet meer te lijmen.

‘Sorry,’ zei ik zachter dan bedoeld.
Maar in werkelijkheid was het de werkelijkheid waarmee ik had gestoeid.

Boos geworden.
En niet anders geweten.
Tenslotte met het ding gesmeten.

Kapot.
Niet meer heel.
‘En zeker niet meer te lijmen?’ vroeg hij mij.
Terwijl ik vragen had over zijn vraag, was het dat hij zei:

‘Jongen, weet je dan niet dat wanneer je alle scherven hebt geteld,
hoe moeilijk dan ook,
het kan worden hersteld?

Ingewikkeld misschien,
lastig bovendien.

Maar onmogelijk?
Dat toch zeker niet.’

Schijnbaar verloren

‘Waarom ben je zo aan het zoeken?
Probeer je iets te vinden,
wat schijnbaar verloren is?

Volgens jou.

Maar je bent niets kwijt.
Ook is er niets misplaatst.

Alles is nog steeds
zoals het hoort te zijn.

Vanaf mijn plek,
vanaf mijn punt van zicht,
ben je niets verloren.
En is je ook geen kwaad aangericht.

Een schim van het verleden.
Een beeld van wat toen was.

Niet meer echt.
Slechts een litteken van de wond die genas.’

Tijd

De factor tijd
kent geen tijd.

Alleen bij hem die afwachtend ernaar kijkt.

Jij hebt tijd aan tijd gekoppeld,
zodoende je ongeduld gecreëerd.

Daarmee de belofte vakkundig om zeep geholpen,
hardgrondig de nek omgedraaid,
omdat je het vertrouwen ontbeert.

De som

De som is pas compleet wanneer
alle cijfers zijn geteld.
Pas dan wordt de uitkomst van deze optelling aan u verteld.

Hoeveel er van iets nodig is om de klus te klaren,
oftewel: de wijze om welslagen te vergaren.

Kracht

Kracht is iets wat verschillende
verschijningsvormen kent.

Waarbij het verschil tussen elkaar
juist aanvullend werkt
en zeker niet remt.

Vrezen

Doordat gij uw vrezen beaamt,
geeft u ruimbaan
aan dat wat in beweging moet komen,
om uiteindelijk verder te kunnen gaan.

De schrijver

Het palet van een schrijver
beslaat een ander spectrum
dan dat een schilder kent.

Het palet van de schrijver
bestaat uit woorden en zinnen,
die met de ervaringen vanuit het leven zijn
gemengd.

Liefde en verdriet,
zorgvuldig onder woorden gebracht.
Droom en vrees,
met precisie naar een zin vertaald.

Gesprekken met anderen,
de opmaat,
het begin van een nieuw verhaal.

Woorden zijn penseelstreken,
kleuren als frases die zijn geschreven.

Het ambacht van de schilder en schrijver
zijn immer met elkaar verweven.

Elk op hun beurt.
Elk op hun eigen manier.

In staat om de wereld te verruimen.
In staat om iemand mee te nemen,
zonder weg te zijn, meegenomen van hier

naar elders.
Naar inspiratie.

Het begin van de creatie.

Durf

Durf vrij te bewegen.
Dans op de muziek.
Draai.
Zwaai.
Zwier.

Laat je gaan.
Dat is het werkelijke geheim van het menselijke bestaan.

Te vaak getwijfeld.
Gedacht.
Geprobeerd.

Te vaak in teleurstellingen verkeerd.
Het zou de mens huiverig doen maken,
terug doen deinzen voor wat hij werkelijk wil.

Keuze

Ik heb mijn ogen opengehouden.
Ik wist dat ik alle kanten op kon gaan.

En nu heb ik gekozen.
Weet ik dat ik op mijn eigen benen kan staan.

Geen wensen

‘Even geen wensen.
Even geen verlangen
of hopen op meer.

Nu is passend.
Nu sluit aan.

Bij wie ik ben.
Bij wat ik nodig heb.

Evenwicht tussen de wereld en mij.

Het simpele besef
dat nu nu is.

Niet gisteren.
Niet morgen.
Of een ander moment waar ik liever had willen zijn.

En misschien is nog niet geheel duidelijk
waar mijn volgende stap naartoe zal gaan.
Maar dat maakt dan niets meer uit.’

Ze lachte tevreden en nam daarna een kleine slok
van haar geurende thee.

‘Voor nu heb ik geen vrees.
Voor nu voel ik geen twijfel.
Niets van dat al.

Slechts een klein weten,
een soort van vertrouwen,

ten langen leste in mezelf
en in dat wat nog komen zal.’

De klok

Terwijl ze aan het prutsen was
aan de achterkant van de klok,
om de batterij te vervangen,
kwam er een glimlach op haar gezicht.

Want niet vaak was het geluk zo dichtbij
gekomen,
dat ze er eigenlijk niets voor hoefde te doen
om de tijd stil te zetten,
zodat ze tijd had gekregen

voor dat wat ze werkelijk wilde doen.

Geen haast.
Geen afspraken.
Niets van dit al.

Want nu de klok was stilgezet,
was het dat ze het moment stal.

Ruimte geven aan wat er in haar hartje danste,
luisterend naar de melodie in haar hoofd.

Nu had ze de kans,
de gelegenheid gekregen

om te beginnen aan dat wat ze zichzelf had
beloofd.

Herinnering

Mijn hart
is soms zoals een kast.

Met daarin een herinnering.

Het is niet groot.
Een klein laadje is daarom voldoende

om zorgvuldig te bewaren
wat me zo nu en dan nog steeds kan ontroeren.

Toeval

Soms is er geen bedoeling.
Soms is er een les.

Het doet er niet toe.

Want soms is het toeval.
Geluk,
of gewoon pech.

Het doet er niet toe.
Daar gaat het niet om.

Het ging erom dat je er was.

Dat je deed wat je hoorde te doen,
en ondertussen genas.

Van al die overtuigingen,
dat aangesproken leed.

Over beren op de weg
en zaken die je liever vermeed.

Moeder weet raad

Moeder weet raad.
Moeder vraagt.
Moeder laat zien.

Mijn moeder is onversaagd.

Zie je wel

‘Zie je wel,’ zei ze.
‘Zie je wel.
Dat het eigenlijk wel gaat.’

Ik zei niets.
Niet omdat ik niets wist te zeggen,
maar meer omdat ik niet wilde zeggen

dat ze gelijk had gekregen.

Dat was iets wat ik toe had moeten geven,
maar toen nog niet kon.

‘Het gaat erom,’ ging ze verder, ‘dat je in beweging blijft.
Want wanneer je te veel gaat denken,
komt het piekeren vanzelf.
Dan de twijfel.
En tenslotte het stoppen.

Het opgeven van dat
wat je zoveel geeft.

Dus moet je in beweging blijven,
je mee laten voeren,
ook al begrijp je niet altijd waar naartoe.

Soms is het beter
om niet zeker te weten,
maar in plaats daarvan
verbazing en verwondering voorop te laten gaan.

Zo nu en dan is het júíst de bedoeling
dat vooraf de keuze van de bestemming nog niet
is gedaan.'

Medestander

Een mens is zo snel verleid,
geneigd
om zijn eigen tegenstander te zijn.

Maar vergeet te zien
wat er kan gebeuren

wanneer hij zichzelf toe kan staan
om vriendschap met zichzelf te sluiten
en als medestanders verder te gaan.

De hand

Het is die hand op mijn schouder die me laat weten:
‘Alles komt goed.’

Het is die hand op mijn schouder die fluistert:
‘Toe maar, je kunt het wel.’

Het is die hand op mijn schouder die zegt:
‘Kun je erop vertrouwen wanneer ik je vertel
dat ik geloof dat niemand anders iets anders had gedaan
wanneer zij voor deze uitdaging hadden gestaan?’

Bij elkaar genomen

Het gaat er niet om of je het kunt,
maar of het mogelijk is.

Wanneer je weet dat iets mogelijk is,
dan is er een begin.
Een start.
Een uitzicht.

Weten wat komt.

Als je kunt bedenken hoe iets kan zijn,
waartoe iets kan leiden,

dan gaat het er niet om of je het kunt
of dat je de technieken beheerst.

Want vaardigheden kun je leren.
En hulp vragen ook.

Soms kost het tijd, net zoals het rijzen van het deeg.

Lachend keek ze me aan terwijl ze verder ging
met het kneden.

Wie zou ooit kunnen denken
dat meel en water,
zout en gist,
bij elkaar genomen,

met soms wat rust
en soms wat kracht,

met de warmte van een oven,

verandert in brood.

Terughoudend

Wees terughoudend in een oordeel.
Wees zuinig met de mening die je vormt.

In plaats daarvan: kijk breed.
Luister naar wat er werkelijk wordt gezegd.
Zie hoe rumoer verstomt

wanneer je moeite doet
en je beseft dat
je verder kunt kijken dan je neus lang is,
wat er kan gebeuren wanneer je over je eigen
schaduw heen bent gestapt.

Wijsheid

Wijsheid wordt gecreëerd door degenen die zichzelf hebben gezien.

Het is een optelsom.
Een cumulatief.

Van alle ervaringen.
Van alle dromen.

En falen bovendien.

Nimmer genoegen nemen

Nimmer genoegen nemen.
Groot in plaats van klein.

Flinke taal.

Jezelf immer toestaan wat je werkelijk verdient.

Hindernissen, bijna onmogelijk om te nemen.
Verraderlijke paden, bijna te moeilijk om te gaan.

Een gevoel van onbegrepen zijn.
Eenzaam en alleen.

Klein in een grote wereld.
Verdriet dat soms onmetelijk kan zijn.

Luisteren.
Zien wat kan.
Begrijpen welke keuzes bestaan.

Veerkracht en spiegelbeeld
helpen
in het maken van een plan.

Want alleen dan,
pas wanneer je alle losse punten met elkaar verbindt,
is het dat het mogelijk wordt
dat je de weg naar huis hervindt.

Het leven

‘En dus, lief kind,
het leven is wat we soms lijden.
Laat je niet weerhouden om dat te doen
door hetgeen je toen zag.

Want het leven is regen,
wind en zon.
Huilen en lachen.
Soms terugkomen op de plek waar alles begon.

Pas als je dat kunt zien,
als daartoe in staat kunt zijn,
heb je begrepen dat je soms door het vuur moet gaan
om uiteindelijk jezelf te zijn.’

Wacht

Wanneer ge te lang wacht,
twijfelachtig bent over hetgeen u werd gebracht,

herinner dan wat u behoort te weten,
een wijsheid die u schijnbaar bent vergeten.

Een gift die zich in het leven aandient,
draagt zelden de vorm die het werkelijk
verdient.

Vertrouwen

Met haar hoofd iets schuin zat ze tegenover mij,
alsof ze mijn vraag niet had gehoord,
de trilling in mijn stem had gemist.

Het leek erop dat ze niet begreep
dat ik het niet wist.

Dat ik niet wist hoe,
en ook niet waarom.

Ze keek me slechts aan.
Toen scheen het me toe

dat ze iemand anders zag.
Iemand anders dan ik.

De persoon die ik niet kon zien,
maar schijnbaar dus wel was.

Zien

Och jongen, als jij eens zou zien
wat ik allemaal zag.
Je vrolijkheid,
je vriendelijkheid,

en bovendien je lach.

Je zoekt iets wat niet kwijt is
en ook niet misplaatst.

Er is niets verkeerds.

Geloof mij maar als ik je zeg:
Er loopt niets uit de maat.

Niet

Weet je?

Soms lukt het niet.

Soms heb je je dag gewoonweg niet,
en gaan de dingen niet zoals je wilt.

Je hebt een plan,
een vastomlijnd idee
van hoe alles moet worden.

Maar soms lukt het simpelweg niet.

Niet alles is gelijk verloren.
En niet alles is ver heen.

Het is slechts de onzekerheid die je kunt horen,
het overstemmen van datgene.

Die stille macht,
het rustige zicht.

Het simpele weten:
er ligt zoveel in mijn kracht.

Moed

Want wat is moed anders dan weten dat je het kunt.

Toch?

De spiegel keek hem van de andere kant aan.

Want wie verwacht het wonder,
of denkt dat hij voorbij zijn eigen grenzen moet gaan,
anders dan jij?

Wederom keek de spiegel hem van de andere kant aan.

Als je je kunnen kent, hoef je eigenlijk niets speciaals te doen,
en meer niet dan alleen je authentieke zelf te zijn.

Jij

Als ik woorden zou moeten kiezen
om te beschrijven wie je bent,
dan zou ik blijven steken
op het vinden van de zinnen,
bij de omschrijving van wie je bent.

Want je bent zoveel.
En tegelijkertijd ook niets.
Nietig en klein,
in je eigen beleving van wie je bent.

Zware overtuigingen.
Peinzende gedachten.
Zinsspelingen
op alles wat je niet bent.

Maar jij bent jij.
En in mijn ogen,
heel dichtbij.
Jezelf.

Dat wil niet zeggen,
dat laat niet onverlet,
dat het gemakkelijk zou zijn.
Want ware uitdaging
is te vinden
om te blijven wie je bent.

Om te zijn.
Om te doen.
Datgene
waarvan jij vindt

dat dat de waarheid is,
overeenkomt met wie jij bent.

Schrik

De ontzettende schrik
deed haar stem trillen.
Net zoals de verbazing, het afgrijzen
en het verdriet.

Allen schreeuwden in koor.

En toch.

Toch ging ze ermee door.

De keuken

Ze had de groenten gesneden,
zoals ze dit al vele keren had gedaan.
Nam daarna de kleine fles olie
van de plek waar deze al jaren stond.

Een royaal plonsje in de pan.

Ook knipte ze wat kruiden, maar bleef toen
staan.

Bevroren in het moment

realiseerde ze zich opeens
dat ze zoveel had willen worden,
maar niemand anders dan zichzelf had kunnen
zijn.

De keuken (II)

Ze had de groenten gesneden,
zoals ze dit al vele keren had gedaan.
Nam daarna de kleine fles Cyaankali
van de plek waar deze al jaren stond.

Een royaal plonsje in de pan.

Ook knipte ze wat kruiden, maar bleef toen
staan.

Bevroren in het moment.

Realiseerde ze zich opeens
dat ze zoveel had willen worden,
maar niemand anders dan zichzelf had kunnen
zijn.

Toen

Dat was toen.

Verzuchtte ze.
Van opluchting.
Van verbazing.

Want wat toen was,
is nu niet meer.

Want nu is nu.
Immers een heel andere keer.

Niet meer toen.
En dat houdt in
dat dit nieuwe begin

anders zal zijn.

Dankbaarheid

‘Meer niet dan dat.
Even geen wensen.
Even geen verlangen
of hopen op meer.

Nu is passend.
Nu sluit aan.
Bij wie je bent.
En bij wat je nodig hebt,
in overeenstemming met hetgeen je wilt.

En dat is wat we noemen dankbaarheid.
Het simpele besef
dat nu nu is.
En niet gisteren
of morgen,
of een ander moment waar we liever willen zijn.

Misschien is niet geheel duidelijk waar de
volgende stap naartoe leidt.
Maar dat maakt dan niets meer uit.’

Ze lachte tevreden terwijl ze daarna een slok nam van haar thee.

‘Want in dankbaarheid is geen plek voor angst.
Geen vrees.
Geen twijfel.
Niets van dat al.

En als je dat kunt zien,
dan zal je snappen dat dankbaarheid eigenlijk niets anders is dan vertrouwen.

Een klein weten.

De reflectie van wie je nu bent.’

Alles is mogelijk

‘Alles is mogelijk wanneer je het ziet.
Alles werd mogelijk toen ik begreep,’

zei ze met een lach op haar gezicht.

‘Dat ik links
en ook rechts kon gaan.

Dat ik terug
en ook verder kon kiezen.

En dat die pas op de plaats
een stap in de juiste richting was,
ook al leek ik stil te staan.’

Soms zit de grootste wijsheid in de kleinste momenten. In deze gedichtenbundel laat Barth zien hoe simpele gesprekken, een boswandeling of de woorden van een moeder net genoeg kunnen zijn om je anders naar de wereld te laten kijken.

Met een lichte toon en een scherpe blik worden fragmenten uit het dagelijks leven beschreven - van gesprekken tussen vrienden tot mijmeringen in de natuur. Niet groot of meeslepend, maar juist klein en herkenbaar.

Voor iedereen die af en toe stilstaat bij de dingen om zich heen, of er misschien gewoon eens om wil glimlachen.